

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 106

číslo: 13

29. března 2026

Cena: 14 Kč

Náboženská obec Libochovice slaví letos 95 let Služba pro lidi s radostí jen do rána

Podle Schematismu Církve československé z roku 1933 byla náboženská obec Libochovice schválena výnosem tehdejšího ministerstva školství a národní osvěty dne 19. března 1931 a počet příslušníků obce byl 1544. K vlastnímu založení došlo na ustavující valné schůzi dne 7. června roku 1931.

Prohlížíme si staříčkou fotografií, na které by podle zdejšího faráře bratra Bogdana Bláhy měl být uprostřed první „stálý“ farář Rudolf Malina společně s patriarchou Miroslavem Novákem a mládeží církve. Sedíme v domě na libochovickém náměstí téměř proti zámku, kde je fara a modlitebna, kde manželé Bláhovi bydlí a starají se o zdejší obec. Sestra Barbara má na starosti další náboženské obce v okolí, Solany a Chožov. Manželé Bláhovi vypráví o historii domu a zdejší náboženské obce s tím spojené: „Původně náboženská obec konala bohoslužby na zdejším zámku. Členové obce po válce v padesátých letech uspořádali sbírku na stavbu svého kostela a existovaly i plány na jeho podobu v duchu tehdejší pro naše sbory typické architektury z třicátých

Biskup Bican souhlasil. Pamatuji se, že sestře Kabátové řekl: Tak ano, mám pro vás dvě ovečky.“ V přeneseném slova smyslu šlo spíše o jehňátka, neboť oba, bratr Bogdan i sestra Barbara, byli tehdy ještě studenty teologie na husitské fakultě.

„To si představte,“ vmisil se do hovoru bratr Bogdan, „že nás představili patnácti věkem asi sedmdesát plus starým babičkám. Ty byly rády, že jsme přišli, až na dvě, které hudovaly, že zase odtud utečeme nebo nedostudujeme, že opět osíří.“

„Pak nás čekalo hodně práce, museli jsme to tady celé předělat,“ pokračovala ve svých vzpomínkách sestra Barbara.

Prohlížíme si přizemí starého domu

začínající modlitebnu, na kterou za dvěmi navazuje fara, kde sedíme a společně hovoříme. Je tu zima, jsme v kabátech. Právě v domě havaroval kotel a Bláhovi se musí postarat o jeho opravu či výměnu. Nikoli nadarmo se říká: Práce jako na kostele. Zapomíná se také na faru.

„Ze začátku jsme měli tady v kanceláři kuchyň a na noc jsme zde uléhali ke spánku ve spacáku. Dům byl totálně vybydlený a to jsme jako studenti jezdili vše dávat do pořádku jen o víkendů a o prázdninách. Opravovali jsme elektřinu, omítky. Zaplat' za to, že nám přispěli z diecéze,“ pokračuje ve vzpomínkách na perné začátky

Pokračování na str. 3

let. Jednání o pozemku v blízkosti zdejšího nádraží ale vážla. Tehdy vedení města nakonec rozhodlo o prodeji tohoto domu naší církvi. Velkou zásluhu na tom měl farář Rudolf Malina, který zde byl také velmi oblíbený. Když však bratr Malina v roce 1986 zemřel, začali se zde střídát faráři a nebyl zde nikdo na stálo. To zdejší obci ani věřícím neprospívalo.“ Sestra Barbara Bláhová si dobře pamatuje, jak se s manželem do Libochovic dostali:

„Tehdejší předsedkyně rady starších sestra Kabátová během diecézního shromáždění přednesla biskupovi Bicanovi své přání – kdy konečně do Libochovic pošle někoho 'řádného'.

Jeho mysl je napojena na Otce aneb nad evangeliem k obřadu kladení ratolestí Květné neděle

Před námi jsou velikonoční svátky – drama, které zasáhne lidské dějiny. Drama, které skončí dobře. Začíná to slávou viditelnou, společenskou, veřejnou, končí to zázrakem, tak nenápadným, komorním, soukromým, kdy vzkříšený Ježíš potkává ženy, které jej nejprve nepoznají, posléze poznají, potkává učedníky, kterým srdce hoří, když je doprovází do Emmau, ale setkávání po zázraku vzkříšení se děje komorně, privátně, tiše, protože to má ve svých rukou Bůh, zatímco vjezd do Jeruzaléma má ve svých rukou lid. Vraťme se k počátku dramatu s dobrým koncem. Ježíš přijíždí na oslátku a my se dozvídáme proč. Nejen z verše pátého – Matouš 21,5 – ale i ze Zachariáše 9,9, kde čteme: „Rozjásáš se, dcero sionská, propukni v hlazol. Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.“

Co to symbolizuje? Vykladači nás informují, že Mesiáš pojedje na zvířeti čerstvém, novém, žádnou službou ještě nepokořeném; to přinese knížete pokoje do středu dění. Oslík, nejoblíbenější pracovní zvíře v Palestině. Kůň byl moc drahý, oslík unesl břemeno i člověka. Byl univerzálním domácím pomocníkem. Když Ježíš vjíždí do Jeruzaléma, nastane ve městě rozruch. Bylo to hlavní město, největší město, když byl na nohou Jeruzalém, byl na nohou celý židovský svět. Vnímáme, že ne všichni, kteří jsou z toho u vytržení, Ježíše znají. Ale všichni o něm slyšeli. Je to ten, který zachraňuje, uzdravuje. Je oslavován. „Lidé volají hosana: řecký přepis hebrejského *hóšia-ná* znamená doslova „prosim zachraň“. Zde má ale spíše funkci vzdávání pocty než volání o pomoc.“ (Evangelium podle Matouše – Daniel J. Harrington) Ježíš je oslavován. Nedlouhá chvíle slávy. Davy jásají,

Ježíš ví. Je v obraze v tom, co se bude dít. Ví, jak hořkou příchuť má tato sláva.

Připomíná to příběh české herečky, Anny Letenské, která natočila s Otakarem Vávrou veselohru, v níž ztvárnila domovnici Koubkovou. Ta veselohra se povedla, měla obrovský úspěch o Vánocích roku 1942. Herečka ukrývala se svým mužem v bytě manželku doktora Lyčky, který ošetřoval jednoho z parašutistů z případu Anthropoid. Gestapo si pro jejího muže přišlo. Ji nechali být, dokud nebude film dokončen. Režisér Vávra vzpomínal, že mezi humornými scénami natáčení o přestávce sedávala schoulená v koutě v děsu nad tím, zda její muž ještě žije či nikoli. Přišli si pro ni hned ráno druhý den po skončení natáčení 2. září. Putovala do Petschkova paláce, z něj do Terezína a posléze do Mauthausenu, kde byla 24. 10. zastřelena. Šest týdnů děsu od konce natáčení k smrti. Její muž byl zlikvidován o dva měsíce později. Ten film se jmenoval Příjdu hned...

Tu roli zvládla excelentně. Všichni se v kině smáli. Ale to ona už dva měsíce nebyla mezi živými.

To se mi vybavilo, když Ježíš vjíždí do Jeruzaléma a davy jásají. Jak je to tak patetické, heroické a slavnostní, jako ta vánoční premiéra. A je to tak absurdní, jako ta Anna schoulená o přestávce mezi natáčením v koutě.

Každý příběh má předehru a konečnou linku. Ježíšův příběh je v tuto chvíli s fanfárou a tušem. Jen Ježíš je nohama na zemi. Neopájí se slastí slávy. Ne, hned za chvíli začne řešit situaci v chrámu a nebude to žádná selanka. Protože takový je Pán. Jeho mysl je napojena na Otce, ne na slávu davu. Proto má sílu to před Jeruzalémem neotočit na jinou stezku, proto má sílu vstoupit do chrámu a říct si k dění svoje: amen. **Marta Silná**

Před 90 lety naše církev postavila zvoničku v Novém Hradci Králové

Sloupová zvonička na křižovatce ulic Brněnská a Blodkova je tvořena samorostlou dřevěnou rozsochou. Je krytá cibulovou šindelovou stříškou s pravoslavným křížem. Původní zvon byl r. 1946 nahrazen zvonom novým zdobeným reliéfem Mistra Jana Husa. Kolem základu zvoničky byly umístěny kameny se jmény památných míst.

Sestra Monika Řihová a bratr Zbyněk Šafář si vzali na starost zvelebení našeho pozemku v okolí zvoničky.

redakce, na obrázku detail plakátu

s pozvánkou na slavnost při odevzdání husitské zvoničky v červnu 1936

Křesťanstvo a otázka predurčenia

Vo viacerých kresťanských náboženských prúdoch sa stretávame s presvedčením, že naše rozhodovanie, naša voľba je veľmi limitovaná. Vychádzajú pritom z fatalizmu (viera v osud). Sloboda podľa nich je len fikcia. Podľa takejto koncepcie je cesta človeka vopred určená.

S vierou v predurčenie prichádza jeden z hlavných reformátorov kresťanstva Ján Kalvín. Hoci vychádza úplne z opačných vieroučných zdrojov ako islam, dospieva k podobným záverom. Kalvín sa

inšpiroval dielom sv. Augustína. Vo filozofických otázkach, hlavne v jeho pohľade na pôvod zla sa zrejme podpísalo desaťročné pôsobenie v náboženskej spoločnosti manichejcov.

Co dělá farář aneb práce jako na kostele

Mnozí laici se ptají, co vlastně dělá farář. Bratr jáhen Aleš Toman z náboženské obce Česká Třebová to nedávno na svém facebooku vysvětlil nejen tím, že se charakterizuje jako „opravář a správce duší“. No... Kromě bohoslužeb, pobožností, biblických hodin, pohřbů, svátostí či příprav na svátosti (nejčastěji asi svatby a křtiny), pastoračních návštěv a rozhovorů, návštěv nemocných, pořádání koncertů, přednášek, táboráků a různých dalších speciálních dnů a akcí, také vede farnosti (náboženské obce, kostely - jak kdo to chce nazývat) po administrativně-technické stránce. To zna-

mená, že se stará od matriky, výkazů, přes energie, smlouvy, revize, platby až po údržbu a opravu jemu dočasně svěřených budov. Většinou každý máme minimálně dvě až tři a zpravidla se na nich stále někde něco rozpadá. Pořekadlo „to je práce jako na kostele“ je velmi realistické. Takže jsem moc rád, že už mně může se spoustou věcí pomoci můj syn. Třeba dneska v Nekoři přidělal novou poštovní schránku, pustil se do úklidu interiéru a já si jenom říkám, jak fajn je mít děti. A rozhodně tedy vůbec ne jenom kvůli práci. Jsou to prostě skvělí partáci do života. **Aleš Toman**

Z kazatelského plánu

Šestá neděle postní - Květná

Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Král izraelský! Hosanna na výsostech! (Matouš 21,9)

Kladení ratolestí ke stolu Páně (Obřad kladení ratolestí ke stolu Páně spojený s četbou evangelia o Ježíšově vjezdu do Jeruzaléma je variantou s ohledem na liturgický život obce. Tento obřad se koná před zahájením vlastní liturgie):

Ztišme se k modlitbě: Bože, chválíme tě za lásku, kterou jsi nás vykoupil skrze svého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, jenž dnešního dne slavně vstoupil do svatého města Jeruzaléma a byl provolán Mesiášem a Králem od lidí, kteří mu kladli do cesty své pláště a palmové ratolesti. Dej, ať tyto ratolesti, které v jeho jménu přinášíme, jsou nám znamením jeho vítězství! Kéž Krista jako svého Krále vždy vítáme a cestou do života věčného následujeme, toho, jenž s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po věky věků. Amen.

Evangelium ke kladení ratolestí: Matouš 21,1-11

První čtení z Písma: Izajáš 50,4-7

Tužby postní:

2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.
3. Aby upřímným pokáním a vnitřní očistou si naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože Vykupiteli, ve své nekonečné lásce jsi nám poslal svého Syna. On vzal na sebe naše lidství. Svou obětí z nás sňal hříchy a ukázal nám příklad veliké pokory. Dej, abychom se nebáli jít cestou kříže a sdíleli s ním i slávu jeho vzkříšení! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Filipským 2,5-11

Evangelium (Pašije): Matouš 26,14-27,66

Verše k obětování: Žalm 69,21-22

Verš k požehnání: Matouš 26,42

Modlitba k požehnání:

Bože Vykupiteli, dej, ať přijímání duchovního pokrmu a nápoje posilní naši víru v jistotě, že máme spásu ve smrti a vzkříšení tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 239, 240, 326, 327

Keď hovorí Augustín náboženskou rečou, je pre neho dobro jednoducho to isté čo Božia vôľa. Keď chce však načrieť hlbšie, povie: Dobro je dané s „Večným zákonom“ (lex aeterna). Vo svojom hlavnom filozoficko-teologickom spise Boží štát (Civitas Dei) rieši aj jeden z najťažších filozofických problémov – otázku ľudskej slobody. Práve v čase, keď Augustín písal uvedené dielo, prepuká spor o výklad tejto otázky. Na jednej strane stojí britský mních Pelagius, ktorý zastáva názor, že človek sa rodí bez hriechu a je slobodný. Blaženosť a spasenie môže dosiahnuť vlastnými silami, ak sa bude držať Kristovho učenia. Pelagius nachádza množstvo stúpcov, hlavne medzi východnými kresťanmi. Augustín sa postavil proti pelagianizmu svojou náukou o predestinácii (božskom predurčení). Podľa tohto učenia sa len Adam, ako prvý človek, narodil slobodný a bez hriechu. Mal možnosť riadiť sa Božou vôľou a dosiahnuť nesmrteľnosť. Pretože však Adam, zvedený diablom, prepadol hriechu, sú všetci ľudia týmto jeho hriechom zaťažení ako hriechom dedičným. Nie sú už preto slobodní, musia podľa svojej prirodzenosti hrešiť a podrobiť sa smrti. Boh však vo svojom milosrdenstve vykupuje ľudí svojou milosťou. Nie však všetkých ľudí. Niektorých vyvolí, iných zatratí, a to len „podľa jeho múdrej a skrytej vôle“, t.j. z ľudského hľadiska „ľubovôle“.

Pri svojom učení o dvojakej predurčenosti k spásu a k zatrateniu vychádza zo svätého Písma – najmä z Listu Rimanom. „A hoci sa ešte ani nenarodil, ani neurobil nič dobré ani zlé – aby ostalo v platnosti Božie rozhodnutie, čo sa týka vyvolenia, nie zo skutkov, ale z vôle toho, ktorý povoláva...“ (Rím. 9,11-12). Pavol zdôrazňuje, že Boh sa teda „zmlúva nad kým chce a zatvrdzuje koho chce“ (Rím. 9,18). Vyzerá to tak, že je dopredu dané Božím rozhodnutím, že časť ľudstva je povolaná k blaženosti a spásu a iná časť je odsúdená k večnému zatrateniu. Cirkev Augustínovo učenie do značnej miery korigovala: Boh vo svojej dobrotnosti nikoho nevylučuje z programu spásy. To ale nezamedzuje, že ako všetko vediacie Bytie dopredu nepoznal konečné rozhodnutia človeka.

Pretože Augustín vo svojej náuke o predurčení uznáva

len vôľu Božiu, bolo pre neho veľmi ťažké vysvetliť vznik zla vo svete. Dôsledné by bolo zlo vôbec poprieť. A tak na mnohých miestach svojich spisov Augustín vykladá zlo len ako neprítomnosť dobra, ako je tma neprítomnosťou svetla.

Postoj Augustína k teodícii nebol jednoznačný a dost kolísal.

Podobne ako Augustín, aj Ján Kalvín sa zaoberal otázkou predurčenia. Zachádza však omnoho ďalej ako sv. Augustín a predurčenie sa stáva jedným z kľúčových bodov v jeho reformačnom úsilí. Prívratcom prisľúbil, že veriaci spoznajú vlastnú vyvolenosť na večnú spásu (predestináciu) podľa ovocia svojej práce a splnenia svojich povinností.

Reforma, ktorú zavádzal Kalvín, sa však netýkala len teológie, správnej interpretácie svätého Písma, ale snažil sa podľa jeho cirkevného poriadku riadiť aj verejný život v meste jeho pôsobenia v Ženeve. V roku 1541 si mestskou radou nechal schváliť svoj cirkevný poriadok a do detailov riadil život občanov Ženevy prísny teokratickým režimom. Zakázal nosiť luxusné šaty, „za hry vzbudzujúce hnev, tanec a iné výstrednosti“ boli ukladané prísne tresty. Kto sa proti poriadku prehršil, toho bolo potrebné priviesť na správnu cestu a v prípade potreby potrestať vykázáním, alebo aj smrťou. V prvých rokoch jeho cirkevnej vlády bolo vynesených 56 rozsudkov smrti a 78 vyhnanstiev. Rozsudok smrti vyniesol aj nad lekárom a humanistom M. Servetusom, ktorý hľadal v Ženeve azyl pred inkvizíciou. Pre jeho mylné názory o sv. Trojici ho dal upáliť ako heretika.

O sto rokov neskôr španielsky kňaz Michael de Molinos prichádza s novým učením – kvietizmom (lat. guies – pokoj). Svoje názory predkladá v diele Duchovný sprievodca (Guida spirituale, 1675). Učí, že na dosiahnutie dokonalosti človek musí prejsť do stavu úplnej pasivity, vzdať sa vlastnej vôle a s čistou vierou sa odovzdať Bohu, aby robil s ním, čo chce. Pápež v roku 1687 toto učenie vyhlásil za bludné, nakoľko pokoj a pasivita v duchovnom živote mohli viesť k falošnému mysticismu.

Ladislav Moravík

VŠZaSP sv. Alžbety Bratislava

Nad Písmem

Můj čas je blízko

Mt 26,18b

Květná neděle je vstupní branou do velikonočního týdne. Připomínáme si Ježíšův slavný vjezd do Jeruzaléma. Obklopuje ho jásající dav, který ho vítá jako významnou osobnost, vladaře. Provolává mu slávu a prokazuje mu úctu kladením oděvů pod nohy. Příjezd do města je nanejvýš mírumilovný. Pokorný a tichý poutník působí nenápadně. Nesnaží se demonstrovat svou moc výběrem dopravního prostředku, vybavením ani ozbrojenou družinou. Vůbec se nepodobá žádnému z vládců.

Ježíš má v tuto chvíli před sebou posledních pár dní života, ve kterých dramatický sled událostí dostává rychlý spád. Ježíš posílá učedníky, aby přivedli oslátku a připravili velikonoční večeři. Předpovídá, že je to jejich poslední společné jídlo. A že ho Jidáš, a po něm i další učedníci, zradí. Jeho předpověď se naplní okamžitě. Jidáš zmizí ve tmě a vzápětí se vrací se zástupem ozbrojeným meči a holemi. Učedníci se od něho postupně odvracejí, zrazují ho jako v Getsemanské zahradě, když nepřemohli únavu a usnuli. Nyní je opuštěn odvaha, když je Ježíš zatčen a souzen. Plní se tak každé slovo Ježíšovo. A všechno se odehrává tak, jak o tom svědčili dávní proroci.

Během kratičké doby se atmosféra změnila k nepoznání. Zástupy už před Ježíšem neprostírají svá roucha. Zato vojáci mu oblékají nachový plášť, hlavu mu zdobí trnovou korunou a do ruky vtisknou „žezlo“ z rákosy. Klekají před ním, pozdravují ho jako židovského krále. A přitom se smějí. Posmívají se, plivou na něho, bijí ho po hlavě. A nakonec losují o jeho šaty. Zřejmě ještě nikdy nevedli na popravu žádného krále. Ta představa jim připadá komická. Jeho bezbrannost je komická. A přitom netuší, že kratochvíle, kterou se tak baví

a jejich hanebné a hloupé chování vejde do dějin. Vlastně už vešlo. V Žalmu 22. příznačně nazvaném: „Bože můj, proč jsi mě opustil“, dovolává se žalmista Boží pomoci: „Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv. Nebud' mi vzdálen, Hospodine, má sílo, pospěš mi na pomoc!“

Stejná jsou i poslední slova Ježíšova na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Jakoby potvrzovala, že ti, kdo se mu smáli, kdo ho ponoukali a pokoušeli, aby si zavolal na pomoc Hospodina, měli pravdu. Bůh ho opustil. Nezná se k němu. V tom okamžiku, jakmile Ježíš vydechne naposledy, se k němu však Bůh přizná. Ozve se s razancí naprosto nečekanou a nevidanou. Není nikdo, kdo by nepocítil jeho moc. Otfese zemí a lidmi tak, že i voják, který dohlížel u kříže, aby poprava byla řádně provedena a dokončena, musel přiznat, že Ježíš byl opravdu Boží Syn.

Písmo o něm svědčí od počátku do konce. Mezi těmi, kdo se k Ježíšovi přihlásili a přiznali, uvádí také Josefa z Arimatie, který se postaral o Ježíšovo tělo sňaté z kříže. Přijal je, zavinul do čistého plátna a položil do nového hrobu. Prokázal mu tak úctu a službu lásky.

Každý má jen omezený čas na to, vydat pravdivé svědectví a posloužit pravdě. Vyžaduje to velkou odvahu a víru, postaví se na stranu bezbranného Ježíše. Hájit toho, kdo se sám neobhajuje. Mlčí nebo dokonce obžalobě dává za pravdu. „Vy sami to říkáte,“ odpovídá Kaifášovi a Pilátovi. Vyžaduje to velkou odvahu a pokoru, přiznat se k tomu, kdo byl shledán vinným, a trvat na jeho nevině. Protože pak je zřejmé, že jsou to „naše viny, které na sebe vzal“.

Přes všechna lidská selhání, pravda vyšla najevo. Ukázala se. Zjevila se v Kristu Ježíši. V té nejčistší a nejdokonalejší podobě. Tichá, pokorná a bezbranná. **Eva Buttová**

Pane Ježíši Kriste, ty ses pro nás učinil bezbranným, pokořil ses a snášel utrpení a ponižení.

Zřekl ses Božské i lidské důstojnosti, abychom zakusili moc Boží lásky.

Prosíme, posiluj naši víru, že slabost Boží je mocnější než lidé.

A povzbuzuj naši odvahu následovat tě oddaně a pokorně.

Amen.

Náboženská obec Libochovice...

Dokončení ze str. 1

sestra Barbara. A co dnešek? Ptáme se...

„Stále je co opravovat,“ konstatuje bratr Bogdan. To mu uvěříme, když prohlédneme interiér domu, ale zajímá nás hlavně obec – lidi. Tak se na ni ptáme.

„Proti dřívějšímu je o více než polovinu méně členů – chodí k nám na bohoslužbu tak asi osm věřících, z toho jedna sestra z Libochovic a ostatní dojíždějí odjinud,“ říká farář Bláha.

„Stejně jsou na tom katolíci, i jejich farář si stěžuje, že je málo věřících,“ navazuje sestra Barbara a vysvětluje, že je to následkem zdejší historie vysídlování a opětného osídlování obyvateli z různých končin republiky, a to lidmi bez domova, bez vůle něco tvořit a věřit jen v žití ze dne na den s radostí jen do rána, než nastane práce.

„Tradiční rodiny věřících zde ani nejsou,“ dokresluje situaci sestra Barbara. „Obcházím aspoň jednou za rok podle kartotéky věřících a setkám se s tím, že mladí mi řeknou: s vírou nás neotravujte. Co víc, jejich babička zemřela a oni jí nedopřejí ani církevní pohřeb,“ stěžuje si Bogdan. „Dost často se setkávám s tím, že rodina nezohlední ani to, že jejich příbuzní byli členy církve. Přestože existovala i domluva na pohřbu, stejně k němu nedojde,“ potvrzuje hofkou skutečnost sestra Barbara.

Možná právě proto se oba manželé farářů pustili do činnosti, jak zdejším lidem pomoci i jinak, „bez kostela“. Nejdříve bratr Bogdan a po něm sestra Barbara absolvovali kurs psychosociálního poradenství. Tak po roce 2000 začali v Libochovicích se sociálně-psychologickou pomocí, což je úzce spojené s pastorační činností. Navíc sestra Barbara pracuje jako nemocniční kaplanka v psychiatrické léčebně v Beřkovicích, kde se setkává s lidmi, kteří se obrací k Bohu, a to v krajně existenčních situacích. „Klienti, kteří k nám dochází do poradny, jsou mladí ve věku 25 až 30 let. Jsou to lidé v převážně větším přímou z Libochovic, ale i z okolí. Poskytujeme také pomoc v nouzi, kdy lidé třeba jen zazvoní. Často chodí, až když se dostanou do

momentu, kdy hledají poslední záchytný bod nebo potřebují získat aspoň informace, jak o pomoc žádat...“

Snažím se jim pomoci nejen duchovní útěchou, ale tím, že je nasměřuji do sítě sociální pomoci určené pro tyto lidi v Roudnici nad Labem nebo Litoměřicích.“

Někdy se stává, že bratr Bogdan sedne do auta s určitým nešťastníkem, začne objíždět všechny možné úřady a dává mu do pořádku všechny potřebné dokumenty, aby ho mohl vůbec zařadit zpět do společnosti, kde začne opět normálně žít. „Jsou různé případy a různé okolnosti, někteří potřebují okamžitou materiální pomoc, a pak jsou to lidé, kteří potřebují pomoc duševní, kdy dochází na pravidelná sezení,“ říká libochovický farář a zároveň pracovník místní psychosociální poradny při naší církvi.

Po vyprávění o různých případech včetně potulných bezdomovců a jejich osudech, kteří přijdou být jen na čaj a pro oblečení, jsme se dostali i k optimističtějšímu tématu – oslavě výročí zdejší náboženské obce.

„V červnu, přesně v neděli sedmého, uspořádáme slavnostní bohoslužbu. A program? Ten teprve ještě vymýšlíme. Možná dojde k překvapení v podobě křtin, ale nechci předbíhat,“ zve všechny příznivce naší církve bratr Bogdan do Libochovic na slavnostní vzpomínání.

Tolik z Libochovic, kde působí naše církev, z místa, které podle pověstí zapsaných ve starých kronikách bylo zpusťlé, neboť město vyplenili Švédové během třicetileté války, když táhli podél Ohře. Sestra Barbara četla v archivu a nyní z něj cituje: „24. října 1648 se zpusťlého a vypáleného místa ujal Ondřej Šebl Žebro, příbuzný regenta Matěje Plánovického, který Libochovice obnovil.“

Budiž, ať i dnes se zde daří i duchovní obnově díky manželům Bláhovým a naší církvi.

Rozhovor vedli:

Klára Matoušová a Mirko Raduševič

Z historie náboženské obce Libochovice

19. března 1931 byla schválena náboženská obec Libochovice a následně 7. června téhož roku se konala ustavující schůze. „Tehdejší počet příslušníků v naší náboženské obci byl 1.544 a z toho školních dětí čítalo 297 dušiček.“

Libochovická obec byla od svého založení administrována ze Solan, z Loun a od roku 1934 do

roku 1936 jáhen Stanislav Staněk jakožto pomocný učitel náboženství působil jako československý farář „i když jen v podvědomí zdejších příslušníků“.

Od roku 1936 až do roku 1984 se konečně obec dočkala svého stálého faráře: byl jím obětavý Rudolf Malina, za jehož působení obec dokázala koupit svůj sborový dům na adrese Náměstí 5. května 53 a tím již nemusela být

závislá na vůli tehdejších státních a místních představitelů v otázce týkající se propůjčení bohoslužebné místnosti, ať to bylo zde na zámku nebo v různých školách. Od roku 1984 byla obec znovu administrována, z Lovosic, Roudnice, Mostu a z Loun.

Po posledním administrátorovi ji převzal Theodor Bogdan Bláha v roce 2000. Jednou ze zajímavostí je, proč se sbor jmenuje tak,

jak se jmenuje. „*K slavnostem otevření sboru citujeme faráře Malinu: „Dne 29. října léta Páně 1967 patriarcha Církve československé Dr. Miroslav Novák vyslovil přání, aby náš stánek - na památku čtyřicátého výročí úmrtí zakladatele církve - nesl jméno „Sborový dům Dr. Karla Farského“, což se také skutečně stalo.“* Red, Foto: ČČSH Libochovice

Přesně takové jsou moje tábořské ovečky

Jestli je něco, co mou službu laické kazatelky provází od samého začátku, jsou to pochybnosti, otázky, nejistota a nervozita. Není to tak dávno, co se mi při každém kázání třáslý nohy tak, že jsem si nemohla nevzpomenout na staré šlapací šicí stroje. Často si kladu otázku, zda věřícím skutečně něco přináším, zda svou službu opravdu dělám dobře,

a jestli se to – jak kdysi říkávala moje sousedka – „líbí Bohu“.

Čím déle jsem ve službě a čím více se v ní snažím spoléhat na Pána a nechat se jím vést, tím méně se tyto pocity objevují.

Když jsem ale byla pověřena sloužením pobožnosti v Tábořském G-centru, nejistota opět narostla. Věděla jsem, že z místních klientů

není nikdo pokřtěný u nás v církvi. Jak budou reagovat na ženu, navíc bez svěcení, z jiné církve? Bude pro ně mít smysl služba, jejíž součástí není eucharistie? A jak mám formulovat kázání, určené tak specifickému spektru posluchačů?

Na první pobožnost asi nikdy nezapomenu. Pro samou nervozitu jsem zapomněla vybrat písně, takže ve chvíli, kdy jsem v mrazivém lednovém vzduchu tak trochu symbolicky přecházela po mostě přes tábořský Jordán, zvolila jsem dvě z naše-

ho zpěvníku, o kterých jsem si byla jistá, že je stoprocentně znám z paměti: „Jeden Pán, jedna víra“ a „Aby nás Pán Bůh miloval“. U druhé jsem navíc věděla, že si ji se mnou zaručeně zazpívají i sestry a bratři z řad příslušníků římské církve.

V maličké kapli na mě čekala hrstka věřících. Všem jsem se jednotlivě představila a s důvěrou v Pána (a s malou dušičkou v sobě) zahájila pobožnost. Když jsem při závěrečném zpěvu „Aby nás Pán Bůh miloval“ viděla rozzařené tváře většiny z nich, věděla jsem, že mě přijali mezi sebe. Ne pro můj zpěv nebo kvůli kázání, ale pro čistotu jejich vlastních srdcí a pro zjevné přesvědčení, že nás navzdory denominačním rozdílům skutečně poji jeden Pán, jedna víra a jeden křest.

Obyvatelé domovů pro seniory jsou z hlediska služby velmi specifictí a služba v těchto místech se liší od služby v běžné náboženské obci. Místní „ovečky“ za sebou mají dlouhý a mnohdy náročný život, mnozí z nich prožili válku, dramatické politické změny, byli svědky toho, jak tento svět postupně opouštěli někteří z jejich vrstevníků i rodinných příslušníků. Nejsou zvědaví na plamenná kázání, moralizování nebo exhibici ega. Přichází si spíše pro symbolické pohlazení a objetí (někteří si dokonce nesměle řeknou i o jeho fyzickou podobu). Navzdory tomu, že je řada z nich odkázaná na pomoc okolí, navzdory tomu, že někteří postupně ztrácí fyzické nebo intelektové schopnosti, i nadále touží po vlastní důstojnosti. Stisk jejich rukou je často rozřesený, ale mnohdy překvapivě pevný, delší než obvykle, a hlubší a silnější než běžný stisk ruky v rámci společenských konvencí. Nemají potřebu předstírat náklonnost a vstřícnost.

Kdysi mi jedna z našich duchovních citovala slova Gustava A. Procházky, druhého patriarchy ČČSH: „Kompromisů neznám a diplomacii se učit nebudu.“ Přesně takové jsou – v tom nejlepší smyslu slova – „moje tábořské ovečky“. Upřímné, bez zbytečných servítek, otevřené a sympaticky nesmlouvavé.

Každý z nich má za sebou jiný příběh, jiný pohled v očích. Jedna klientka část pobožnosti proklímá, ale nevynechá ani jednu jedinou a jsem přesvědčená, že k ní slovo Boží dolehne i ve spánku. Jiný z klientů si občas neodpustí poznámky k biblickým textům, jedna z věřících na mě v průběhu pobožnosti občas povzbudivě zamává. Z původní hrstky se počet návštěvníků pobožností začal pohybovat kolem dvacítky. Na každou službu se těším čím dál více, beru si klienty neustále do modliteb, a když jsem jednu pobožnost musela ze zdravotních důvodů zrušit, velmi se mi po klientech stýskalo.

Dvakrát do měsíce odjíždím sloužit do města, které není mým fyzickým domovem. Do místa, které není Husovým sborem, a kde jsem jedinou husítkou. Na místo, které vlastně není komunitou naší církve. Přesto se zde cítím vítaná, přijímaná, služba zde mě nesmírně obohacuje a silně formuje. Učí pokoře.

Když jsem se s klienty loučila po své první pobožnosti, jeden z nich žertovně pronesl: „Tak co? Pryč od Vídně, pryč od Říma?“ V danou chvíli jsem na toto prvorepublikové heslo neuměla dostatečně vtípně odpovědět. Až když jsem na zpáteční cestě vlakem pozorovala krajinu a oblohu, napadlo mě: „Ne. **Blíž k sobě, blíž k Bohu.**“

Amaya Sardá

Báseň stařenky

Tuto báseň napsala žena, která zemřela v oddělení pro dlouhodobě nemocné. Personál nemocnice ji nalezl mezi jejími věcmi a tak se jim líbila, že ji opsali a báseň pak putovala po celé nemocnici dál.

Poslyšte sestro, když na mě hledíte, řekněte - koho to před sebou vidíte.

Ach ano, je to jen ubohá stařena. S divnými očima a napul šilená.

Odověď nedá vám, jídlo jí padá, nevnímá, když po ní něco se žádá.

O světě neví, jen přidává práci, boty a punčochy napořád ztrácí.

Někdy je svěhlavá, někdy se umí chovat.

Už však potřebuje krmít a přebalovat.

Tohleto vidíte? Tohle si myslíte? Sestřičko, vždyt' o mně vůbec nic nevíte.

Budu vám vyprávět, kým všim jsem bývala, než jsem se bezmocná až sem k vám dostala.

Miláčkem rodičů, děvčátkem, tak sotva deset let

s bratry a sestrami slád život jako med.

Šestnáctiletou kráskou, plující v oblacích,

dychtivou prvních lásek a pořád samý smích.

V dvaceti nevěstou se srdcem bušícím, co skládala svůj slib za bílou kytici.

A když mi bylo pár let po dvaceti, já chtěla šťastný domov pro své děti.

Pak přišla třicítka a pouta lásky dětí,

jak rostly, už mohli jsme uzlovat popaměti.

A je mi čtyřicet, synové odchází, jenom můj věrný muž pořád mě provází.

Padesátka přišla, ale s ní další malí, co u mě na klně si jak ti první hráli.

Však začala doba zlá, můj manžel zesnul v Pánu.

Mám z budoucnosti strach, někdo mi zavřel bránu.

Život jde dál, mé děti mají vrásky a já jen vzpomínám na ně a na dny lásky.

Příroda krutá je, i když byl život krásný,

na stará kolena nadělá z nás všech bláznů.

Tělo mi neslouží, s grácií už je ámen,

kde srdce tlouklo dřív, dnes cítím jen kámen.

Však vprostřed zkázy té mladičká dívka žije, a srdce jí, byt' hořce,

tam uvnitř pořád bije.

Vzpomíná na radost, na žal, co rozechvívá,

vždyt' pořád miluje a nepřestala být živá.

Málo bylo těch let a netáhla se líně, já smířila se s tím, že všechno jednou mine.

Otevřete oči, sestřičko, teď, když všechno víte,

Neuvidíte seschlou stařenu... Teď už - MĚ uvidíte!

Zprávy

Výstava - Burning love: Izrael objektivem Karla Cudlína

Reprezentativní výstava předního českého dokumentárního fotografa, Karla Cudlína, představí průřez třemi dekadami autorovy tvorby zaměřené na dokumentaci proměn života v Izraeli. Prostřednictvím bezmála dvou set fotografií pořízených v rozmezí let 1996-2026 nabídne neopakovatelnou příležitost projet Izraelem od Golan po Sinaj a připomenout si při tom i mnohé z přelomových momentů ze života této etnicky a kulturně rozmanité blízkovýchodní země. Díky Cudlínově mimořádně hlubokému ponoru do života izraelské společnosti dávají jeho fotografie nahlédnout pod povrch běžného dění, z něhož autor pohotovým a nezaměnitelným fotografickým gestem extrahuje obrazy nevěšdní naléhavosti a krásy – obrazy plné napětí, radosti, zranitelnosti a naděje. Výstava pořádaná ve spolupráci s fotografickým sdružením 400 ASA se koná u příležitosti prvního vydání Cudlínovy stejnojmenné fotografické publikace, do níž svým textem přispěl známý izraelský novinář a spisovatel Tsur Shezaf.

17. dubna – 6. září 2026

Otevřeno v průběhu otevírací doby ŽMP, Klausova synagoga, U Starého hřbitova 3a, Praha 1. Židovské muzeum v Praze & 400 ASA, kurátorka: Michaela Sidenberg
Výstava je zahrnuta do muzejního okruhu, vstup samostatně: 60 Kč. Pořadatel: ŽMP.

Karel Cudlín (n. 1960, Praha) je žijící legendou současné české dokumentární fotografie a jediným českým fotografem, který již tři desetky let věnuje soustavně svoji pozornost Izraeli.

Po absolvování Katedry fotografie na Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění v Praze pracoval pro řadu českých tištěných médií (Mladý svět, Lidové noviny, Prostor, Revolver Revue a Respekt) i pro Českou tiskovou kancelář (ČTK). Je znám jako jeden z osobních fotografů prezidenta Václava Havla a autor rozsáhlého díla zachycujícího životy rozmanitých etnických a sociálních skupin ve střední a východní Evropě. Do této části Cudlínovy tvorby patří cykly dokumentující české a slovenské Romy, ukrajinské dělníky v Praze, odchod sovětských vojsk z bývalého Československa v roce 1990 a oživení života židovských komunit v Čechách, na Ukrajině, v Rumunsku a v dalších postkomunistických zemích. Ikonické snímky K. Cudlína zdobí obálky bezpočtu beletristických děl a dalších fotografických publikací. K těm nedávným patří především výpravný svazek Lost Europe vydaný společně s J. Dobrovským a M. Wagnerem, kolegy z fotografického kolektivu 400 ASA, jehož je zakládajícím členem. Karel Cudlín je držitelem šestnácti ocenění Czech Press Photo a výroční ceny literárního časopisu Revolver Revue a jeho fotografie jsou zastoupeny ve veřejných i soukromých sbírkách po celé Evropě, v Severní Americe a v Izraeli.

(zdroj: webové stránky Žid. muzea v Praze, ilustrační foto: K. Cudlín, Tel Aviv 1997)

Housata se v březnu zaměřila na duchovní péči ve veřejné správě

V úterý 10. 3. se v náboženské obci Praha - Vyšehrad tradičně konalo setkání mladých věřících „Housata“. Tentokrát pozvání přijala břevnovská farářka Vladimíra Drdová, která zároveň působí jako členka správní rady Husitské diakonie a také jako zastupitelka a předsedkyně Sociální a zdravotní komise města Roztoky. Tématem večera byla duchovní péče ve veřejné správě. Sestra Vladka přiblížila, jak lze tyto dvě oblasti – duchovní služby a veřejnou správu – smysluplně propojovat a kde se mohou vzájemně doplňovat. Často nejde nutně o ryze náboženskou službu, ale spíše o citlivý přístup k člověku jako k bytosti, která má nejen materiální a sociální potřeby, ale také potřeby existenciální, hodnotové a duchovní. Zmínila také, že jednou z důležitých oblastí je spolupráce mezi církvemi, neziskovými organizacemi a veřejnou správou. Právě tato mezioborová spolupráce může pomoci lépe reagovat na potřeby lidí v obtížných životních situacích. Zazněla také otázka hranic mezi duchovní a sociální pomocí. Po diskusi nechyběly společné chvály a modlitby.

Další setkání proběhne v úterý 14. 4. od 18 hodin opět u husitů na Vyšehradě v komunitním centru /Vratislavova 30/8, Praha 2/. Tématem bude tentokrát ekumena a jako host dorazí farářka Emanuela Blažková.

Ondřej Syrový

Z ekumeny

LETOŠNÍ KŘESŤANSKÝ FESTIVAL UNITED MÁ TÉMA „UPROSTŘED“
Křesťanský festival UNITED je největší česko-slovenská multižánrová akce tohoto druhu, která se každoročně koná na konci prázdnin (srpen) ve Vsetíně. Nabízí hudební koncerty různých stylů, semináře, workshopy, divadlo, program pro děti a modlitební večery, vše zaměřené na duchovní růst a komunitu.

UNITED ale znamená mnohem více než jen výbornou atmosféru, nová přátelství a skvělou zábavu. Cílem je, aby zde lidé mohli poznávat Pána Boha a On jednal v jejich životech.

United připravuje velké množství ochotných lidí, kteří se na přípravách podílí v průběhu celého roku. Celoročně jde o 1,5 pracovního úvazku plus dobrovolnickou práci dalších asi čtyřiceti lidí z organizačního týmu. Poradní tým tvoří zástupci různých církví (zejména vedoucí práce s mládeží), kteří formují hlavní myšlenky a program. Realizační tým se stará o propagaci, přípravu festivalu a jeho samotný průběh. Duchovním otcem festivalu je spolek UNITED 3P. Což znamená zkratku a záměr být Kristem: Propojení, Proměnění a Povolání. Propojení skrze víru v něj, proměnění do jeho charakteru a povolání ke službě druhým. To vše se děje skrze práci s mladými lidmi a skrze rozvoj jejich charakteru, kreativity a zodpovědnosti.

Letos na UNITED

Letošní téma nazvali organizátoři „UPROSTŘED“. Vysvětlují to: „Uprostřed hluku a spěchu, uprostřed mých vnitřních bojů, uprostřed neklidného světa zní Ježíšovo „pokoj vám“. A je to pozvání k pokoji, který přichází uprostřed nejistoty, ne až po ní. Jak tento pokoj přijmout, žít a nést dál?“
Letošní ročník přináší novinku v dramaturgii. Po více než patnáctileté historii festivalu vznikne speciální scéna s názvem „Noví na UNITED“. Tato stage bude patřit výhradně kapelám a interpretům, kteří na festivalu dosud nikdy nevystoupili. Návštěvníci se tak mohou těšit na objevování nových talentů a hudební premiéry, které v rámci UNITED dosud neměly prostor. Podrobnosti jsou zveřejňovány na sociálních sítích a webu od 16. 3. 2026.

Nejbližší akce UNITED je již v dubnu

Organizátoři si dali za cíl podpořit místní církve ve spolupráci, vytvářet nový prostor pro setkání mladých i evangelizaci, a proto vznikl koncept UNITED city. Jeho úkolem je přinést atmosféru a hodnoty festivalu UNITED i do dalších míst v České republice. V Českých Budějovicích tak vznikl tým lidí z různých církví, kteří projeví zájem a touhu uspořádat akci pro mladé. Proto se už čtvrtým rokem připravuje festival UNITED city v Českých Budějovicích, který se tentokrát uskuteční 25. 4. 2026.

Chcete se účastnit jako dobrovolník?

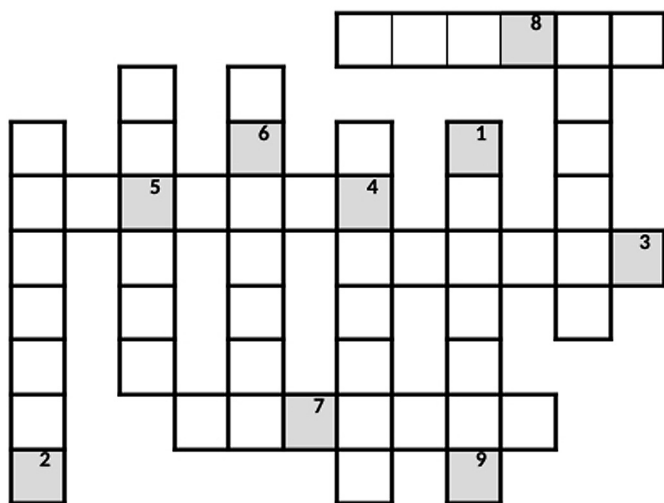
Festival UNITED není jen o hudbě a přednáškách, stojí především na lidech. Pro zajištění hladkého průběhu organizátoři v současnosti hledají 130 dobrovolníků, kteří se stanou srdcem celého festivalu. Kdo má zájem se účastnit dobrovolnictví, může podrobnosti nalézt na stránkách: <https://festivalunited.cz/dobrovolnici/>.
Redakce, foto: festivalunited.cz

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Květná neděle

Vpisujte do tabulky slova podle počtu jejich písmen (zleva doprava a shora dolů), v označených políčkách by vám měla vyjít tajenka.

7 písmen: BETFAGE, HOSANNA, OSLÁTKO, POTŘEBA, ROLNÍCI, VESNICE

6 písmen: OSLICE, SPLNIT, UČINIT, ZÁSTUP

(Řešení z minulého čísla: Já jsem vzkrášení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.)

Jana Krajčířiková

Setkání husitské mládeže

Připomínáme, že od pátku 17. 4. do neděle 19. 4. proběhne setkání husitské mládeže (Královéhradecká diecéze), v divadle Duchá, Dobruška. Přihlášky posílejte do 8. 4. na adresu: mata.bren@seznam.cz.
Cena: 300,- Kč. red

Den otevřených synagog

19. dubna 2026 jsou všechny objekty muzejního okruhu pražského židovského muzea zdarma.

Židovské muzeum v Praze si letos připomíná 120 let od svého založení. Při této příležitosti vás srdečně zveme do Josefova na Den otevřených synagog. Tento výjimečný den nabídne mimořádnou možnost zdarma navštívit celý jedinečný soubor památek. Během dne vás čeká také bohatý doprovodný program: hudba a tanec, nová výstava fotografa Karla Cudlína, přednáška o židovské vegetariánské kuchyni a řada tematických komentovaných prohlídek.

Na své si přijdou i rodiny s dětmi – připravena je interaktivní bojovka a divadelní představení.

Přijďte s námi oslavit 120 let muzea a objevte jedinečné příběhy, které vyprávějí pražské židovské památky!

red

